

Руслан Киянин

ЧАРІВНІСТЬ МАГІЧНОЇ ЧАРИ

Багато кому з читачів знайомий романтизований образ короля Артура та його супутники — так звані “лицарі круглого столу”. Ім’я цієї легендарної людини (чи надлюдини) останнім часом настільки часто з’являється у мас-медіа, що немає сенсу переказувати саму легенду. Достатньо піти на книжковий ринок, де завжди можна щось знайти на цю тему. Нашу ж увагу з усієї легенди привертає загадкова чаша, яка має не менш загадкове персональне ім’я — “Грааль”. Іноді її називають “Святий Грааль”. Постає питання: чому це цій легенді, цій чаші приділяється стільки уваги? З іншого боку, ніхто до сих пір не дав вичерпну відповідь на основні запитання: що це за чаша? яка вона? звідки взялася? хто її бачив? де вона зараз і... чи існує вона взагалі???

Якось сталося так, що всі знають основний сюжет походження чаші. До неї було зібрано Іосіфом Арімафейським кров Ісуса Христа після розп’яття і, як священна реліквія, вона в VI столітті потрапила до короля Бриттів, Артура, після чого про неї пішло стільки чуток, міфів і казок, що вже можна засновувати нову науку — “граалезнавство”.

Авторові даної статті вдалося розшифрувати (як він вважає) прихований смисл цієї чаші, що привело його до досить несподіваних висновків. Більш того, він претендує на знання місцезнаходження чаші і запевняє, що може розкрити його допитливим дослідникам. Ключем до таємниці йому прислужилися знання наших давніх пращурів і новітні дослідження різних галузей наук. Автор сподівається на шпальтах цього журналу довести можливість розкриття таємниці Чаші Грааля.

Для кращого сприйняття інформації читачам пропонується уважно стежити за думкою автора, тоді відповідь їм відкриється набагато раніше закінчення цього викладу.

Ітак, ми починаємо подорож.

Британія — одна з небагатьох земель Євразії, де ще в III столітті н.д. було прийняте християнство. Такі сусідні королівства і сучасні країни, як Данія, Скандинавія, Ісландія, Бельгія, Фландрія, території яких оточують Британію, прийняли християнство тільки після VIII століття, а сусідня Нормандія і Германія — після IV століття н.д. Тут якраз і криється перша загадка нашої історії.

Як це так? Центри християнського світу — Рим, Греція — он де! Навкруги їх — язичники. А за тридев’ять земель, на далекому острові у одного з найконсервативніших народів світу, островітян Британії, на чолі із найконсервативнішими жерцями світу — друїдами — вже в III столітті н.д. впроваджується найпрогресивніша релігія того часу — християнство. Як це може бути?

Інша загадка така. Чому декілька найсвятіших реліквій християнства — Чаша Грааля, спис Лонгіна і меч царя Давида (не вистачає лише Туринської плащаниці) — потрапили одразу (лише через п’ять століть) в одні руки — до якогось маловідомого короля невеликого острова на холодній півночі Європи?

Можливо, завдяки саме цьому факту Британія поступово, з роками і століттями, стала хазяйнувати на морі. Невеликий острів перетворився на могутню морську державу, якій не завадили ані навали саксів, ані напади вікінгів, ані війни з Іспанією, Португалією, Францією. Британія поступово перетворилася у Велику Британію з колоніями-домініонами, розкиданими по усьому світові. Вона стала найбільшою

колонізаторською державою, що утримує “колонії” до сих пір (згадаймо недавню війну за Фолкленди з Аргентиною). І все це завдяки впливу Чаші Грааля. Але не тільки це.

Сучасні США, Великобританія, Австралія, Аляска, Канада, різні острови — це результат дії Чаші. Міжнародний статус англійської мови — результат володіння Чашею. Голівуд, що заповнив світ й володіє ним всі 24 години на добу — це також дія Чаші. Перемоги у війнах — вплив її могутності. Можливість істотно впливати на підсумки багатьох війн за останні 500 років (в тому числі першої і другої світових) — дія Чаші. Технологічні й політичні революції останніх століть — також її дія.

Інтенсивна випереджаюча еволюція Англії та її “дітей” — результат володіння Чашею.

Ці, на перший погляд, фантастичні висновки потребують з’ясування. Може, даремно про Чашу ходять стільки легенд? Може, даремно навколо неї розсілись за круглим столом 12 лицарів на чолі з 13-м — королем Артуром, і думку вони гадають про ту ж саму Чашу на столі будиночка в Гефсіманському садочку перед Ісусом Христом і 12-ма апостолами, що таємно вечеряють і дивляться на ту ж саму Чашу, яка стояла на круглому столі їх 12 попередників на чолі із 13-м — чи то Зороастром, чи Буддою, чи Рамою? І чи є зараз такі мудреці, що збираються навколо столу з Чашею? Чи вони чекають *тринадцятого*?

За багато-багато століть до Ісуса Христа, а тим паче короля Артура, на теренах сучасної України, починаючи з V тисячоліття до н.д., людей ховали разом з горщиками, глечиками, чашами. Наша атеїстична наука вчила нас, що що то були примітивні, ще дурні й темні люди, які уявляли собі, що після смерті, на тому світі вони будуть їсти й пити досхочу у раю. Мовляв, їм, дурням, нічого не потрібно після смерті, аби тільки нажертися і лежати собі спокійнісінько в могилі.

Також разом з керамічним посудом іноді знаходили невеличкий набір речей. У жінок це були намиста, браслети, голки, амулети. У чоловіків — топірець чи молот, ніж, іще щось там... Коротше, бідність і скудість. Думка багатьох вчених була така: ну, окрім їжі, жінки ще бажали покрасуватися на тому світі, а чоловікам кортило битися, врізавши один одному по потилиці новісіньким отшлифованим й іноді оздобленим орнаментом топірцем чи молотом. І чомусь вони не бачили очевидного, що щелепи й кістяки похованих цілі, і не видно наслідків боїв. Якщо їм давали зброю у потойбічний світ, то можна припустити, що там вони повинні були нею володіти і залишити позначки боїв на своєму тілі. І тільки за недавніх часів вчені дійшли до висновку, що ця зброя є сакральним символом влади, чи просто таємним символом. Яким? Про це — в наступних номерах, а поки вернімося до наших глечиків.

Вчені стали помічати — чим величніші курган, чи могила в давні часи (ще задовго до заліза й золота скіфів), тим цікавіший, цінніший керамічний виріб знаходиться поруч зі зброєю. На тулубі або стінці чаші нанесені якісь орнаменти, чи позначки, знаки. Чи іноді чаші бувають на чотирьох ніжках, або з ріжками-букраніями на стінці, або з ручками у вигляді голів баранів і таке інше. І головне — немає якихось залишків їжі. Спочатку вважали, що за такий час їжа перетворилася на прах, а ле дослідивши черепки, попіл і стінки посуду, фактично, нічого не знайшли. Мова йде і це ми підкреслюємо, про кургани й підкурганні поховання V — III тис. до н.д. на нашій території, і не тільки там.

Отут і постає питання: якщо на тому світі не воювати, не милуватися і не їсти, то навіщо взагалі брати туди з собою зброю, прикраси й посуд??? Поки що лише окремі вчені знаходять відповідь на це запитання. І знавці з передачі “Що? Де? Коли?” не відповіли б на це запитання, бо відповідь, по-перше, буде неоднозначною, а, по-друге, вона знаходиться в іншому вимірі — вимірі окультних знань.

Для того, щоб ясніше з'ясувати призначення чаші, нам потрібно подивитись у корінь цього слова. Для цього ми відкриємо нещодавно перевиданий словник Б.Грінченка. Це для нас відправне джерело чистої української мови. Нам потрібні тільки два магічних слова: *Чаша* і *Чара*. Ось на стор. 447 IV тому знаходимо: *Чаша* — пояснення нема, а є тільки виписка із псалма 172: “У руці Господній чаша, через край вино шумує”. Залишимо нашого Господа за цікавим заняттям і подивимось слово “Чара” на стор. 444 цього ж тому. “Велика рюмка”. Поруч, на стор. 445, *Чарка* — “рюмка”. Пригадуєте? Рюмка — посуд зверху широкий, а донизу звужується і переходить у ніжку на широкій округлій підставці. така річ є у кожній родині. Тоді що це таке — *велика рюмка*? Вірно, це, сучасною мовою, — *кубок*. Тепер згадайте королівські кубки — символи влади (срібні, золоті, кришталеві). А тепер згадайте спортивні трофеї — символи перемоги. Що їх об'єднує? Вірно, це — культова річ. У першому випадку це — сакралізація влади, а в другому — культ героя-переможця (команди-переможця, країни-переможця). Слова *рюмка* й *кубок* — іноземні за походженням і у нас в давнину їх не знали, а користувались благозвучними, лаконічними, рідними словами — *чара, чарка, чарочка*.

Тепер узагальнимо. Перше значення цього слова — це посуд царів, князів, символ *влади*, в першу чергу, і багатства — у другу, як пов'язане з владою. Друге значення — це символ перемоги в бою, єдиноборстві, яким нагороджують переможця. І третє значення — це символ королівської трапези, застілля (згадайте короля Артура за круглим столом).

Тепер, відокремивши ці три символи: влади, перемоги й бенкетування, відокремимо три очевидні фізичні дії:

- 1) Боротьба за *чару* й оволодіння *чарою*;
- 2) Святкування перемоги — при столі з *чарою* в руках;
- 3) Виставлення *чари* на почесному місці (як демонстрація сили і влади, а також позов до бою).

Головною дійовою особою в цьому трикутнику виступає Герой. Ним може бути особистість (лицар, воїн, ватажок), а може бути група людей (команда, військо, країна, плем'я). Герой живе й діє за законами вічної боротьби, і навіть перемога не дає йому змоги надійно тримати символ у руках. Чи то від удару сильнішого за нього, чи то від... зайве випитого. Є тільки різниця між Героем і простолюдином. Вона полягає в тому, що перший п'є з золотої чари, а другий — з маленької скляної чарочки, і мріє про велику золоту. На цьому стоїть світ.

Але є ще одна *чара*, яку шукають багато людей. Вона не обов'язково золота чи скляна, велика чи мала, красива чи не дуже. Якщо те, що ми сказали вище, відноситься до екзотеричної, зовнішньої сторони чарі, так би мовити, на поверхні її. Про все, що ми розповіли, будь-яка людина зрозуміє. Натомість езотеричну, внутрішню, невидиму сторону чари бачать, шукають, опановують одиниці. Ось ми й бажаємо, щоб ви приєдналися до цих людей, дорогий читачу. А в наступному номері вам відкриються таємниці...